

líka a vola. Za svitu svíček a pochodní pak obyvatelé městečka Greccio vyslechli jeho půlnoční kázání, jehož tradice se dnes prezentuje jako půlnoční mše.

A k tomu ještě jednu zajímavost. Víte, kde můžete vidět největší živý Betlém na světě? Je to v USA, v kalifornském městě Salinas. Několik tisíc obyvatel tam každý rok na jediný předvánoční večer otevře tzv. Ulici Betlémů. Tamní vánoční komunita vytvoří dokonalou iluzi atmosféry, podobnou té před 2000 lety. Máte možnost chodit po ulici a vidět zvířata, lidi a kostýmy zblízka, nahlížet do jejich dobově upravených domovů a ochutnávat starobylé dobroty.

Ale zpět k ondřejovskému kostelu sv. Šimona a Judy. Je večer 22. prosince 2010 a zasvězené prostranství před kostelem, lemované hořícími svíčkami, je zcela zaplněno. Do mrazivé noci zazní koledy a objevují se andělé, kteří vytvářejí špalír pro ústřední dvojici Betléma, Marii a Josefa, představovaných Stáňou Přeučilovou a Patrikem Havlíčkem. V zástupu dalších účinkujících můžeme vidět i postavy tří králů, Kašpara, Melichara a Baltazara, nesoucích dary právě narozenému Ježíškovi. Jedním z nejpůsobivějších zážitků večera je sólový zpěv Adélky Vodičkové, která uvádí velké pásmo staročeských koled. Ke sborovému zpěvu dětí z ondřejovské Základní školy bratří Fričů, se přidávají i jejich rodiče a další diváci, z nichž mnozí neváhali vážit i delší cestu do Ondřejova, aby se připojili k romantické atmosféře celého večera.

Žádný z návštěvníků večera ale určitě nelitoval a musel obdivovat jak účinkující, tak i organizátory celé akce. Na 70 účinkujících nacvičovalo představení více než měsíc předem a čilý ruch panoval i v domácnostech dětí - žáků ondřejovské školy, kde se pro živý Betlém pečlivě připravovaly krásné kostýmy. Velké díky za tento úžasný zážitek, patří zejména Mílovi Řezbovi, který připravil scénář celého večera, Ludkovi Řezbovi, který se postaral o ozvučení a Pavlu Řezbovi za osvětlení celé scény. Zkrátka bez rodiny Řezbů by se živý Betlém nejspíše nekonal. Největší kus práce však spočíval na bedrech paní učitelky Vráti Vomačkové, která se ujala nelehkého úkolu režie celé akce. Vydatnou podporu našla i u paní učitelky Nataši Škardové, která jí pomáhala s organizací celého večera. Díky patří i všem rodičům, kteří se zapojili do přípravy a své děti alespoň na chvíli proměnili v biblické postavy i těm, kteří se postarali o malé občerstvení pro zimomřivé v podobě svařeného vína a sladkostí na závěr večera.

Živý Betlém jsme mohli zhlédnout v Ondřejově již podruhé a věřím, že se stane v budoucnu nedílnou součástí předvánočního společenského a kulturního života v naší obci.

Pavel Přeučil

O HUSÁCH A DRANÍ PEŘÍ

Dnes zavzpomínám na dobu, kdy neměla polovina národa alergie na cokoliv a lidé spali na naditých prachových polštářích (to nebyl prach smetený s nábytkem, ale nejjemnější husí peří) pod poctivými duchnami z draného peří.

Své paměti jsem opět vypomohla vzpomínkami těch, kteří draní zažili, či pamatují. Začít je ovšem třeba od začátku, a to je chov hus.

Za mého dětství byly husy téměř na každém dvoře. I mimo něj. Jsou písemné doklady o tom, že si místní řídící školy stěžoval na obci, že pro husí křik na rybníčku před školou (nyní je na jeho místě pomník a voda je v nádrži pod ním) není možné učit. Paní Pospíšilová mi říkala, že se všechny husy z dolní strany městečka houfovaly na rybníčku, který byl na Šaldově zahradě. Zahrady byly bez plotů nebo ploty nebyly v dobrém stavu, a tak to husy měly jednoduché.

Ještě musím na husy prozradit jednu věc. Fungovaly jako hlídač psi. Vejít na cizí dvorek obývaný husím hejnem vyžadovalo od dětí kus odvahy. Husy totiž dokázaly zaútočit a docela pěkně štípnout.

Na rozdíl od kachen husy žijí v páru. Na zimu tedy musel být ponechán chovný pár, který ušel hromadnému pojidání svých společníků na podzim zejména o posvícení. A teď trochu odbočím. Jestliže v hejnu bývalo 6 až 8 hus, znamenalo to, že když dosáhly požadované váhy, byla husí pečinka skoro každou neděli. A vězte, že když se jedly ty poslední, měla jsem jich už plné zuby.

Tak to ale bylo se všemi domácími (jedlými) zvířaty. Když byla dospělá kuřata, jedla se kuřata. Po zabijačce bylo vepřové. Pak dorostli králíci a byli na jídelníčku zase jen oni, a tak to bylo i s krůtami nebo kachnami. Jídelníček v chalupách byl poněkud jednotvárný, protože chyběly chladničky a mrazáky, takže co se odchovalo, muselo se hned sníst, zavařit nebo třeba vyudit.

Ale husy se nejedly jen tak ze dvora. Před zabitím předcházelo tzv. krmení. Husa určená na jídelníček se zavřela do velmi malé posady, kde mohla jen stát nebo sedět a několikrát denně ji maminka nebo babička krmila. Ne tak, že by dala do misky zrní nebo míchání. Bylo to bezohledné cpaní poměrně velkých šišek zobákem do krku a zvenku posunováno až do volete (rozšířená část jícnu), dokud nebylo úplně plné. Šišky se dělaly ze šrotu (rozdrcená pšenice), otrub (slupky obilí odpadlé při mletí), trochy mouky a vody a byly usušené na kamnech nebo v troubě, takže byly úplně tvrdé.

Bylo to krmení docela drastické a stejně jako šhubání peří by současným ochráncům zvířat jistě zvedalo adrenalin. Jenom musím podotknout, že maso vykrmené husy bylo zcela jiné a podstatně chutnější než maso současných husích brojlerů. A ještě jedna hrůzná věc. Některé selky dávaly husám do krmení měděné penízky, které zůstaly v žaludku a následkem byla požadovaná veliká játra. Samá měď!!! Ale vrátím se k chovu.

Ještě v zimních měsících se husy pojímaly (pářily). Zhruba v únoru husa začala snášet. Značně velká vejce jí hospodyně hned po snesení odebírala a k vysezení je dávala až všechna najednou. Husa seděla zhruba na deseti vejcích ve velké košatině (široký, nízký proutěný koš) přibližně měsíc. Když se začala housátka postupně klubat, maminka je odebírala a dávala do nějaké krabice nebo košíku do tepla do kuchyně, takže to doma hezky pípalo. Čerstvě vyklubaná housata byla ošklivá. Nechtěla jsem na ně sahat, protože prachová peříčka byla mokrá a spleená.

Teprve když house oschlo, byla z něj, ta z Ladových obrázků známá, načechraná zlatá kulička, která sváděla ke hraní. Když se housátka vylíhla všechna a pěkně oschla, dávali jsme je zpátky k huse, která se o ně pečlivě starala, vodila je po dvoře nebo je

zahřívala. Bylo moc hezké, když si malinká housata (větší už se nevešla) všechna najednou zalezla pod husu, až nebyla vůbec vidět (ta housata). Jedině sem tam nějaká hlavička vykukovala zpod křídla mámy. Za pár týdnů byl krásnému dětskému věku housat konec. Narostlo jim kvalitní peří a muselo se oškubat. A to byl skutečně obřad. Jedna husa po druhé se ocitla se svázanýma nohama na klíně hospodyně a její peří skončilo v pytli připravené na zimu ke draní.

Z velkých per z křidel se dělaly a snad dosud dělají mašlovačky (peroutky). Zatím se mi nepodařilo najít stejně šikovný nástroj pro potírání posvícenských koláčků vajíčkem. A ještě jedna soukromá zajímavost. Pružné, prohnuté peří zpod křidel jsme schovávali strýčkovi Zimákovi, který byl amatérský kouzelník a z jednotlivých obarvených pírek si vyráběl krásné květiny. Ty se vešly do neuvěřitelně malého prostoru a on s nimi potom kouzлил. Škubání se pak ještě jednou opakovalo. Také jsem se do toho musela zapojit a byla to pro mne nepříjemná práce. Prášilo se, husy kejhalo a ještě mi jich bylo líto. Po smrti se pak husám odebíraly koncové části křidel na tzv. kosinky. Používaly se jako smetáčky při vymetání kamen od sazí nebo k jinému různému ometání.

Je zima, venku není kromě ošetřování zvířat pro ženy moc práce, můžeme tedy začít drát.

Na počátku téhle práce musela být dohoda. Žádná domácnost nedokázala zajistit sedrání peří svými silami. Musely si vypomáhat sousedky. Mluvím o ženách, protože až na čestné výjimky bylo draní ryze ženskou nebo dětskou prací. Nejčastěji se podílely babičky. Sousedky se domluvily, která které vypomůže, udělal se jakýsi pořadník, a pak už se mohlo připravovat. Dralo se po chalupách, podle množství peří po jednom, či několika letech. Když se v jedné chalupě, tak po 14 dnech, skončilo, přešlo se do chalupy další, dokud nebylo hotovo všude.

Scházely se většinou sousedky, pomáhaly ovšem i ženy, které samy žádné husy, tedy ani peří, neměly. Těm se místo draní na oplátku dávaly naturálie. Třeba mouka, nebo vajíčka, či maso ze zabijačky. Pokud se dobře pamatuji, k nám chodila paní Šeblová z kouta, Sadilková, Kalendová, Znamenáčková od hospody, paní Neubauerová nebo Bendová a jistě i mnoho dalších.

A vlastní příprava? U nás chlapi do kuchyně přidali další stůl, na něj položili připravené do hladka ohoblované desky, které byly větší, aby se na stůl vešlo co nejvíc potřebných věcí a snesli jsme všechny židle nebo lavice, které se v domě našly. Když byla totiž společnost draček úplná, mohlo se sejít i více než deset lidí. Ještě nesmím zapomenout, že táta místo obvyklé stovky žárovky našrouboval dvoustovku, aby bylo na práci dobře vidět. Takže žádné přitímní, světelnice zářila!

Na stůl maminka položila velkou těžkou mísu dnem vzhůru. Pod ni se dávalo sedrané peří. A co to vlastně bylo draní? To se z hromady peří na stole bralo peříčko po peříčku, z každého se sdrhly paprsky po obou stranách ostnu (brku), zbyla jenom malinká koncová část pera s brčkem. Tomu se říkalo pápěrka. Sdrhnuté peří zůstalo v hrsti, pápěrky se házely na klín a na zem. Když byla plná hrst sedraného peří, zasunulo se opatrně pod misku.

Vůbec všechno se muselo dělat velmi opatrně, protože každý rychlý pohyb nebo třeba prudké otevření dveří zvedalo drobné částičky a vyvolávalo péřové sněžení. Mám zaručené zprávy od svého bratrance Tondy, že ho děda naváděl, aby do peří foukl. Ale netroufl si. I při veškeré opatrnosti stejně ulpívala jemná péřová vlákénka na všem, zejména ve vlasech a na šatech a dalo velkou práci se ho zbavit. Byl to problém, pokud chtěl jít potom člověk někam do společnosti.

Draní byla práce jednotvárná až nimravá, ale nuda při tom nebyla. Neustále se něco povídalo. To bylo novinek a zajímavostí! Moc mě mrzelo, že pikantnosti se vykládaly, až když šly děti spát. Ke draní se ženy scházely po obědě, draly až do „dojení“, kdy musely jít podojit krávy, obstarat mužské a domácnost, vracely se po večeři a vydržely až do desáté, jedenácté hodiny večerní. Hospodyně, u které se dralo, musela samozřejmě dát dobrou svačinu a ještě jednu později večer, takže atmosféru velmi příjemně vylepšoval rum v čaji nebo vůně kávy a buchety nebo koláčů. Na poslední draní v chalupě, „dodernou“, maminka vždycky upekla dort.

Nepamatuji, že by při této práci někdy došlo k neshodě, nebo dokonce k hádce. I přes velké společenství ženských a značnou jednotvárnost, to byla sezení příjemná, pohodová a nic na tom neměnilo ani nekončící uklízení a stálý nepořádek. Působilo to útulně a mám na to ty nejlepší vzpomínky. Na fotografiích je zachyceno poslední draní v zimě 1988 u Jurníků. Na snímcích jsou paní Dřížhalová, Vodrháňková, Kölbllová, Vilhelmová, Šmidlíková a Pospíšilová. Tu dívčinu nepoznám.

Jaroslava Kozáková

TJ SOKOL ONDŘEJOV

V roce 2011 chceme uspořádat 10 akcí v rámci „Sportuj s námi 2011“. Budou mezi nimi volejbalové turnaje smíšených dvojic i klasických šestek, nohejbalový turnaj, tenisový turnaj jednotlivců i deblů, počítáme s Dětským dnem i s Olympiádou žen. Také nezapomínáme na děti, pro které chceme uspořádat atletické soutěže, a to jak pro děti školou povinné, tak i pro předškoláky. V loňském roce se těchto akcí zúčastnilo na 300 soutěžících a my věříme, že i letos jejich počet neklesne. Přesné datum konání jednotlivých akcí bude uvedeno na našich internetových stránkách.

Pro vylepšení naší finanční situace jsme v lednu uspořádali Ples fotbalistů, na kterém byl vyhodnocen „Fotbalistou roku 2010“ Tomáš Keclík. Na únor plánujeme Maškarní ples a Dětský karneval. V květnu to pak budou tradiční Máje. Získané finanční prostředky nám pomáhají zabezpečit chod TJ. S finanční podporou ze strany ČSTV bohužel nemůžeme počítat, neboť SAZKA má vážné potíže, a tak finanční zdroj, ze kterého byla financována tělovýchova a sport, vyschl. Na druhé straně chci poděkovat OÚ, že ve svém rozpočtu počítá s finanční podporou TJ SOKOL. Za tuto podporu jsme velmi vděční, protože bez ní by tělovýchova a sport v naší obci byla vážně ohrožena.

Ing. Jan Kölbl, předseda TJ SOKOL Ondřejov

KDYŽ NEHOŘÍ.....

.....tak co vlastně ti hasiči dělají? Třeba teď v zimě se věnují kondiční přípravě. Vždyť dobrá fyzická kondice je základním předpokladem proto, aby hasič byl schopen rychle a účinně pomoci lidem, kteří se ocitnou v tísni. Prozradím vám, jak na své „fyzické“ pracujeme my.

Základem je pravidelný aerobní trénink, v podobě běhu, jízdy na kole, v zimě běhu na lyžích či bruslení. Každý si vybere takovou aktivitu, která mu sedí nejvíce. Když je venku špatné počasí, musíme si vystačit s orbitreky a rotopydy. Někdo dává přednost posilovně. Nudné, stereotypní a dokola se opakující aktivity asi dál představovat nemusím. Vrcholem kondiční přípravy hasičů je účast na nejrůznějších hasičských i nehasičských soutěžích. Dvou z nich jsme se zúčastnili v lednu letošního roku.

První soutěžní klání proběhlo ve čtvrtek 6. ledna. Trojice turkovicových hasičů ve složení Libor Šimánek, Pepík Brabec a Karel Srna se zúčastnila 4. ročníku Libereckého skiatlonu „O pohár ředitele HZS Libereckého kraje“. Běželo se v areálu SKP Jablonex v Jablonci nad Nisou - Břízkách. Skiatlon je závod v běhu na lyžích, ve kterém se polovina trati běží klasickou technikou a druhá polovina volně. Závod se jel na 3,5 km dlouhém okruhu 7 km klasicky a 7 km volně (tedy celkem 4 okruhy - 14 km). Změna stylu probíhala na hlavním stadionu po druhém okruhu přezutím lyží.

Všichni jsme na vlastní kůži poznali, jak se člověk nadře, když mu lyže nejedou. Libor se s lyžemi pral celý závod, Karel po prvním okruhu vzdal a já jsem si své užil ve třetím kole. Lyže, které jsem si připravil na bruslení, jsem přemlouval celý okruh a nakonec jsem pro 4 kolo přezul zpět na původní lyže připravené pro klasický styl. Trať byla perfektně připravena, k dispozici jsme měli vyhřívané šatny, bufet s občerstvením a díky výborné práci organizátorů jsme měli možnost zažít na vlastní kůži atmosféru opravdových závodů, kterou jsme doposud znali pouze z televizních přenosů. Zázemí nám dělal strojník naší jednotky - Josef Brabec st., jehož zkušenosti jsme využili při mazání lyží a k občerstvení na trati.

A jak jsme dopadli? V kategorii do 35 let vybojoval Libor 5. místo s časem 0:53:16., Karel obsadil 7. místo a v kategorii od 35 do 50 let jsem se na 12. místě umístil já s časem 1:05:03. Důležité

pro nás je, že jsme navázali kontakty s dobrovolnými i profesionálními hasiči a svou účastí jsme dali vědět, že ani hasiči z malé středočeské vsí se nebojí nástrah 14 km dlouhé tratě. Byli jsme nejpočetnější výpravou z jedné hasičské stanice a nejpočetnější výpravou mezi dobrovolnými hasiči.

Druhá letošní akce se konala v pondělí 24. ledna. Parta turkovicových hasičů ve složení Petr Jahelka, Jenda Brabec, Libor Šimánek, Alena Dvořáková a Pepík Brabec se zúčastnila závodu v obřím slalomu „O pohár ředitele HZS Hl.m. Prahy Bc. Dalibora Gossmana“. Závodilo se na slalomovém svahu v Rokytnici nad Jizerou.

Bojovat s nástrahami 950 metrů dlouhé, výborně připravené slalomové tratě se postupně vydali všichni závodníci, dva nejstarší harcovníci Pepík s Petrem dokonce hned ve dvou kategoriích - na lyžích i na snowboardu. Závod měl rychlý spád, a tak přezouvání lyží a snowboardů jsme s Petrem stíhali doslova na poslední chvíli. Na medailových postech se po prvním kole drželi Petr a Alena. Během krátké přestávky na oběd pořadatelé přestavěli trať pro druhé kolo, do kterého jsme šli s velkými nadějemi. Ani jeden z nich nezaváhal, a tak jsme slavili obrovský úspěch, v kategorii Snowboard do 40 let Petr Jahelka zvítězil. Alena si dojela v ženské kategorii na lyžích pro výborné 3. místo. Ostudu neudělali ani lyžaři - 6. Jenda, 7. Libor a 10. Petr - vítěz Snowboardů. Letošní závody nesedly Pepíkovi, kterému v prvním kole vypnulo vázání lyží, po následném pádu jízdu nedokončil. V kategorii snowboardů skončil Pepík na 7. místě.

Svou účastí na těchto závodech a zejména dosaženými výsledky jsme si získali zasloužený respekt z řad hasičů - lyžařů. Doufám, že se nám na dosažené úspěchy podaří navázat v příštím roce.

Pepík Brabec

Redakce Ozvěň hasičům gratuluje k výbornému umístění.

Jubilea: říjen 2010 - leden 2011

Antonín Dřížhal, Ondřejov, 90 let
Stanislava Sajdlová, Ondřejov, 75 let
Ludmila Hnízdová, Ondřejov, 87 let
Eva Palmová, Ondřejov, 75 let
Karel Velinger, Třemblat, 90 let
František Procházka, Turkovice, 80 let
Marie Pokorná, Třemblat, 75 let
Drahomíra Pospíšilová, Ondřejov, 87 let
Alena Štěpánková, Třemblat, 85 let
Marie Kyclerová, Ondřejov, 75 let
Jarmila Páleníková, Ondřejov, 81 let
Marie Reiterová, Ondřejov, 85 let
Emilie Micková, Ondřejov, 89 let
Šárka Bumbová, Ondřejov, 82 let
Josef Reiter, Ondřejov, 85 let
Miluše Valníčková, Ondřejov, 82 let
Anežka Pohořalová, Třemblat, 75 let
Marie Chlumská, Třemblat, 75 let
Václav Vycpálek, Ondřejov, 84 let
Květuše Velková, Turkovice, 89 let
Josef Zdvihal, Ondřejov, 85 let

*Všem oslavencům srdečně blahopřejeme
a přejeme pevné zdraví do dalších let !!!*

Noví občanci

Kristýna Tomanová, Třemblaty
Adam Abdou, Ondřejov
Jan Bůzek, Ondřejov
Kristýna Jechová, Třemblaty
Vojtěch Malý, Třemblaty
Vanessa Malá, Ondřejov
Rozálie Novotná, Ondřejov
Anna Řezníčková, Ondřejov

*Vítáme vás mezi námi a přejeme hodně zdraví
a štěstí!!*

Úmrtí

Václav Barták, Turkovice
Karel Bohata, Ondřejov
Kristina Kybová, Ondřejov
Blažena Macháčková, Ondřejov
František Pecka, Turkovice

Poděkování

Vážený pane starosto, dovoluji, abych poděkovala Vám, obecnímu úřadu a paní Novotné a paní Staňkové za blahopřání a dárek k mým narozeninám. Setkání a prožitá chvíle byly velice milé. Přejí obecnímu úřadu, všem členům zastupitelstva a samotné obci úspěšný nový rok 2011.
D. Pospíšilová

Děkuji obecnímu úřadu za milé přání a dárek k mým narozeninám, který mi přinesly paní Staňková a paní Novotná.
Ludmila Hnízdová

Děkuji obecnímu v Ondřejově za blahopřání k mým narozeninám, milou návštěvu a dárek, který mi předaly paní Švandová a paní Klokočnicková. Antonín Dřížhal

Děkuji všem spoluobčanům za projevenou soustrast s odchodem mého otce pana Karla Bohaty, který zemřel 12. 11. 2010.
Jiří Bohata syn

Srdečně děkuji za blahopřání k narozeninám, za dárek a milou návštěvu paní Švandové a paní Klokočnickové. Ráda bych popřála všem pracovníkům obecního úřadu krásné vánoce a v novém roce pevné zdraví.
Eva Palmová

Chtěla bych poděkovat Obecnímu úřadu a paní Miluše Eliášové za blahopřání a věcný dar k narozeninám.
Anežka Pohořalová

Chtěla bych vyjádřit poděkování za dárek a milou pozornost, kterou jste projevíli u příležitosti mých 75. narozenin.
Marie Chlumská, Třemblat 55

PROGRAM Sportovně-kulturního centra

Pro dospělé, speciálně pro aktivní ženy
TANEČNÍ AEROBIK 18,00 ÚT a AEROBIK S FORMOVÁNÍM TĚLA 18,00 ČT s Olgou Šípkovou.
STEP AEROBIK s Michaelou Svobodovou 10,00 a 18,00 PÁ

Program pro juniory (2. stupeň ZŠ)
VOLEJBAL s Viktorem Votrubou 17,45 PO
BADMINTON s Míšou Čihákovou 16,00 ÚT
KYTARA s Honzou Beránkem 18,00 a 19,00 ÚT
STREET DANCE s Pavlou Landovou 18,00 ČT
BREAK DANCE s Pavlem Staňou 20,00 ČT
HIP HOP, HOUSE s Aničkou Rečkovou 17,30 PÁ

Program pro předškolní děti
ZÁKLADY BALETU s Hanou Zadákovou 16,30 PONDĚLÍ
ANGLIČTINA METODOU HELEN DORON s Dominikou Švehlovou 15,30 a 16,30 ÚTERÝ
POHYBOVÉ HRY s Ivetou Zadákovou a Pavlou Landovou 16,45 ČTVRTEK

Program pro předškolní děti s rodiči
TANEČKY A CVIČENÍ S ARLETOU SADÍLKOVOU 16,30 PONDĚLÍ
YAMAHA CLASS
RYTMICKO-HUDEBNÍ VÝCHOVA
(9,00 pro robátka, 10,00 první krůčky k hudbě, 11,00 rytmické krůčky) STŘEDA
CVIČENÍ S ŘÍKANKOU A PÍSNIČKOU s Katkou Klikovou 9,00 a 10,00 PÁTEK

Další program

Na základě individuální domluvy: JAZYKOVÁ ŠKOLA LANGFOR (ÚT a ČT dopoledne), ENKAUSTIKA A ESOTERIKA s H. Matějčkovou (PÁ od 19,00), VÝUKA NA BICÍ s Z. Sýkorou (PÁ odpoledne), ODDÍL TAEKWON-DO V. Machoty (17,00 ST, 16,00 NE).

Vydává Obec Ondřejov. Šéfredaktorka V. Vomáčková. Red. rada: J. Kölbl, J. Kozáková, M. Macháček, J. Pohanková, P. Řezba, M. Tlamichová. Registrováno zn. MK ČR E 12695. Cena 5 Kč.